

Predica de la Krefeld

1 septembrie 2007, ora 19.30

Ewald Frank

Am auzit în cuvântul de introducere că Dumnezeu răspunde la rugăciuni și că noi putem veni la scaunul harului știind că DOMNUL nostru, ca Mare Preot credincios, a intrat cu însuși sângele Său în Locul Prea Sfânt. L-a pus pe scaunul harului și a devenit Mare Preot după rânduiala lui Melhisedec, mijlocind pentru noi. Și în seara asta El mijlocește pentru noi ca noi să putem veni cu credință și încredere la scaunul harului. [Fratele Frank transmite salutări – n.tr.]

Frații noștri sunt uniți cu noi și Îi suntem mulțumitori lui Dumnezeu din toată inima pentru toate posibilitățile: fie prin călătoriile personale, fie prin literatură, fie prin internet. Suntem bucuroși să fim în legătură cu frații și surorile noastre de pretutindeni. Îi salutăm și pe frații noștri din Israel. Avem 9 frați și surori în Israel care se adună pentru a viziona casetele video. Ei sunt uniți cu noi. Îi salutăm cu căldură.

Dacă auzim că din România a venit chiar un autocar, iar din Lyon un microbuz, atunci noi știm să apreciem însemnătatea și importanța pe care o are Cuvântul lui Dumnezeu pentru ei. Are aceeași importanță pe care o are pentru noi.

Știți că după extraordinara călătorie în Africa, unde Dumnezeu a binecuvântat peste măsură, am primit relatări foarte bune din toate adunările. În orașele în care adunările erau divizate, acolo frații s-au strâns împreună, și Dumnezeu a dat împăcare, iertare și har. Suntem foarte mulțumitori lui Dumnezeu pentru asta. Apoi, am avut o adunare foarte puternică în Bratislava. Toți frații și surorile din țară și din Cehia au venit și Dumnezeu a binecuvântat cu putere. Acea sală de festivități datează din timpul monarhiei austro-ungare. Asemenea săli există doar în Viena, Praga, Bratislava și, poate, în Timișoara. Era o sală de ceremonii care nu se mai construiește astăzi. Sala era plină, lucru pentru care suntem recunoscători.

În România, după cum știți toți, Dumnezeu face de fiecare dată mari lucruri. Acolo, centrul cultural din cea mai mare clădire a orașului a fost plin cu probabil 3000 de persoane. Dumnezeu a dat un mare har și a binecuvântat. Noi suntem uniți cu frații și surorile noastre și Îi mulțumim lui Dumnezeu pentru posibilitatea de a purta Cuvântul Său. Îi mulțumim lui Dumnezeu că există oameni în toate popoarele, limbile și națiunile care cred Cuvântul ceasului și care ascultă ceea ce zice Duhul Bisericilor. În încheiere, dar nu în ultimul rând, îi mulțumim din toată inima lui Dumnezeu pentru că fratele Russ este azi aici. Îi mulțumim lui Dumnezeu din toată inima. Noi am simțit toți ce înseamnă solidaritatea și dragostea. Una este să vorbești despre ea, dar să o ai și să fii unit sufletește este un lucru total diferit. Deci, haideți să ne bucurăm în DOMNUL și să Îi mulțumim lui Dumnezeu pentru ce face.

Pe de altă parte, am aflat cum politica și religia lucrează împreună, umăr la umăr. Aici scrie: „Allah pentru toți!”. Imaginați-vă! Citesc de aici: „în lupta împotriva urii față de musulmani (nu știu cine are ura asta), un episcop catolic are o idee grotescă. El sugerează că evreii, musulmanii și creștinii ar trebui să folosească pe viitor termenul „Allah” pentru Dumnezeu”. Cred că aici nu e necesar niciun comentariu. Apoi scrie: „La urma urmei, lui Dumnezeu nu îi pasă cum Îl numim”. Eu nu cred asta nici în ruptul capului! Mulți oameni, probabil nici cei care studiază, nu știu că Allah este vechiul zeu babilonian al lunii care dădea fertilitate vegetației, conform credinței babilonienilor. Acesta este zeul pe care îl sluja și în care credea Mahomed, iar după cucerirea tuturor celorlalte triburi, Mahomed l-a declarat pe Allah, zeul lui, zeul roadelor, ca singurul zeu căruia să îi fie adusă închinare în Kaaba, din Mecca.

Allah nu are absolut nimic a face cu Elohim. Elohim este Dumnezeul Israelului, este Creatorul cerului și al pământului. În testamentul ebraic, în Geneza 1.1, scrie: „*La început, ELOHIM a făcut cerurile și pământul*”. Acest nume al lui Dumnezeu, în legătură cu YAHWEH, apare de mai mult de 6000 de ori în Vechiul Testament. Combinația ELOHIM-YAHWEH apare de peste 6000 de ori în Vechiul Testament. Îi suntem foarte, foarte mulțumitori lui Dumnezeu pentru Cuvântul pe care ni l-a descoperit. Noi nu îl vom amesteca cu politica, ci vom lăsa Împărăția lui Dumnezeu să fie Împărăția lui Dumnezeu, iar oamenilor religioși și politicienilor le lăsăm domeniul lor. Atât am aflat și noi: politica și religia lucrează împreună. Shimon Peres și-a anunțat vizita la Vatican. Foarte bine. Eu spun doar ca fiecare să facă ce trebuie să facă.

Noi ne-am decis să îl slujim pe DOMNUL, Dumnezeul nostru, să Îl credem, să credem așa cum spune Scriptura. Ce fac oamenii este problema lor. Apoi, avem o scrisoare circulară finalizată în care am arătat ce fel de responsabilitate este legată de o chemare divină, cu o trimitere care include o parte din planul de mântuire. Am atins în trecere Vechiul Testament, și am arătat ce responsabilitate au avut Noe, Avraam, Moise, Ilie, și am ajuns de fiecare dată la concluzia că nu a fost pe pământ o responsabilitate mai mare decât cea avută de cei pe care i-a chemat Dumnezeu și pe care i-a trimis cu un scop anume. Fiecare om al lui Dumnezeu a avut o trimitere specială. Noe a trebuit să își construiască corabia, Avraam a avut sarcina să creadă, iar o parte din planul de mântuire este deja ascunsă în aceste lucruri. Moise a avut sarcina lui și nici un alt om de pe pământ nu a avut trimiterea lui în acel timp, datorită faptului că această trimitere și însărcinare era legată direct de ce a promis și a făcut Dumnezeu în acel timp.

La începutul Noului Testament, Dumnezeu a trimis un profet cu numele Ioan. Apoi scrie atât de frumos în Ioan 1.6: „*a venit un om trimis de Dumnezeu, numele lui era Ioan*”. Nu mai era un al doilea în acel timp care să aibă

aceeași însărcinare, responsabilitate. Un om trimis de Dumnezeu este suficient pentru a îndeplini o însărcinare dată de Dumnezeu și la care a fost rânduit. L-am menționat, pe scurt, și pe Petru. Nu a fost un al doilea care să aibă aceeași responsabilitate înaintea lui Dumnezeu în ziua întemeierii Bisericii Noului Testament. Doar Petru a fost rânduit să predice pentru prima dată în ziua nașterii Bisericii Noului Testament. Haideți să mergem puțin mai departe. Nu a fost nimeni care să aibă aceeași responsabilitate precum Pavel, care a tratat fiecare subiect referitor la Biserică, l-a scris, l-a expus. A așezat biblic toate lucrurile referitoare la viața Bisericii.

Apoi, ajungem la Ioan de pe insula Patmos. Nu a mai fost un al doilea care să aibă aceeași responsabilitate în acel timp pentru a scrie ultima și completa descoperire despre ce se va întâmpla, ca noi să o putem avea azi. Frați și surori, să o spunem așa cum este: dacă nu am ști că Dumnezeu, în timpul nostru, și-a împlinit Cuvântul și a făcut o realitate din făgăduința Lui, conform cuvântului: „*iată, vă voi trimite pe profetul Ilie înainte de ziua DOMNULUI cea mare și înfricoșătoare*”... Și într-adevăr, nu a fost altul pe pământ în secolul XX care să poată preciza ziua și ora, luna și anul în care să fi primit o chemare divină în legătură cu planul de mântuire al Dumnezeului nostru. Spun asta doar pentru a da tuturor o asigurare finală pe drumul nostru: noi nu am urmat basme meșteșugit alcătuite, nu am alergat după niște oameni, ci doar am recunoscut ziua și ceasul, împlinirea celor promise de Dumnezeu. Și conform Scripturii, cine primește un profet în numele unui profet, va primi răsplata unui profet.

Noi am primit respect față de Cuvântul lui Dumnezeu și l-am păstrat, văzând promisiunea în împlinirea ei, prin harul Lui. Noi trebuie să preluăm răspunderea împreună pentru a purta Cuvântul DOMNULUI. Nu spun asta cu aroganță, ci o spun așa cum este: spuneți-mi unde mai este un loc pe pământ în care Cuvântul să fie crezut într-o formă clară precum cristalul, unde nimic nu este interpretat, nici în Cuvânt, nici în mesaj, unde totul a fost lăsat curat ca cristalul, așa cum este scris? Și acum noi avem numai o dorință: ca Biserica de pretutindeni să vină în poziția și în starea despre care am auzit în cuvântul de introducere. Dumnezeu a dorit să locuiască pe pământ, a vrut să locuiască în mijlocul poporului Său. Apoi citim despre DOMNUL și Răscumpărătorul în care a locuit trupește toată plinătatea Dumnezeirii. Citim apoi că în El avem plinătatea, după cum scrie în Coloseni.

Mai întâi, Dumnezeu a locuit în Hristos, care a putut spune: „*Cine Mă vede pe Mine, vede pe Tatăl, Eu și Tatăl suntem una*”. Apoi a venit făgăduința: „*Eu mă duc și vă voi trimite Mângâietorul, voi veni la voi și voi locui în voi*”. Prima dată, Dumnezeu deasupra noastră, apoi în singurul Lui Fiu născut, Isus Hristos și, apoi, în noi care am devenit fii și fiice ai lui Dumnezeu, Templul Duhului Sfânt. Și apoi, aici se potrivește cuvântul din 2 Corinteni 6.16, foarte bine cunoscut de fiecare din noi: „*Cum se împacă Templul lui Dumnezeu cu idoli?*”. Nu se împacă deloc. Unul nu are nimic a face cu celălalt. „*Căci noi suntem Templul Dumnezeului Celui viu, cum a zis Dumnezeu: „Eu voi locui și voi umbla în mijlocul lor; Eu voi fi Dumnezeul lor și ei vor fi poporul Meu*”. Asta trebuie să se împlinească acum, și noi observăm cui îi este adresat acest cuvânt, și anume celor chemați afară. Haideți să citim mai departe, în versetul 17: „*De aceea: „Ieșiți din mijlocul lor și despărțiți-vă de ei, zice DOMNUL; nu vă atingeți de ce este necurat și vă voi primi. Eu vă voi fi Tată, iar voi îmi veți fi fii și fiice, zice DOMNUL cel Atotputernic*”

Aici avem succesiunea biblică a lucrurilor, felul cum trebuie să fie și este astăzi, prin harul Lui. Dumnezeu nu locuiește într-un templu făcut de mâna omului, ci în tine și în mine. Cine citește în Evrei, unde scrie că așa cum Moise a fost credincios în casa lui unde l-a pus Dumnezeu, așa Hristos este credincios peste toată casa Lui, iar casa Lui suntem noi, un loc al descoperirii divine. În urma noastră avem ani de învățătură, de intrare în tot planul de mântuire al Dumnezeului nostru. Acum, dorința crește tot mai mult în noi ca Dumnezeu să se descopere și să se manifeste și, în special, ca oamenii să fie umpluți cu Duhul Sfânt, ca prin asta să devină Templul lui Dumnezeu. Bineînțeles, un templu trebuie umplut, iar noi vom fi Templul lui Dumnezeu, umplut cu Duhul Sfânt, ca Dumnezeu să poată umbla în noi și în mijlocul nostru, ca El să poată avea drumul Lui cu toți.

Cuvântul despre reșezare l-am auzit mereu. Aș citi câteva cuvinte din Vechiul, apoi din Noul Testament. În Psalmul 74.2 scrie: „*Adu-Ți aminte de poporul Tău* (adunarea, Biserica Ta), *pe care l-ai câștigat odinioară, pe care l-ai răscumpărat ca seminție a moștenirii Tale*”. Deja în Vechiul Testament apar cuvintele „biserică” și „răscumpărare”. Mai citesc o dată: „*Adu-Ți aminte de poporul Tău* (adunarea, Biserica Ta), *pe care l-ai câștigat odinioară, pe care l-ai răscumpărat ca seminție a moștenirii Tale*”. Apoi mai scrie în v. 4: „*Potrivnicii Tăi au mugit în mijlocul Templului Tău*”. Nici nu vrem să citim mai departe, poate doar versetul 8: „*Ei ziceau în inima lor: „Să-i prăpădim pe toți!”. Au ars toate locurile sfinte din țară*”. Pe pământ, Dumnezeu nu a avut niciodată un loc. Oamenii au dorit mereu să umble pe căile lor. Nici poporul Israel nu a avut loc pe pământ. Au mers de la o națiune la altă națiune, de la un popor la altul, dintr-o robie în alta. Calea poporului Israel a fost cea mai dificilă cale pe care poate merge un popor pe pământ.

Fiți cinstiți: dacă ascultăm și privim în jurul nostru astăzi, peste tot frați și surori trec prin necazuri. Suntem greșit înțeleși. Nimeni nu ne înțelege cu adevărat. De ce nu? Pentru că oamenii nu sunt în acord cu Dumnezeu și Cuvântul Lui. Numai noi, așa cum spune o cântare, ca unii dintr-o singură seminție, luptăm toți ca un singur om. Numai cel care este cu adevărat născut din Dumnezeu... Acesta nu este doar un subiect, dar ce e important, dați-mi voie să o spun aici foarte clar: dacă ne uităm în trecut, știm că mulți oameni pretind a fi botezați cu Duhul Sfânt. Dar noi avem afirmația fratelui Branham care a desenat 3 cercuri. Cel mai din interior este sufletul, al doilea este duhul, apoi, al treilea, trupul. Apoi fratele Branham spune că mulți sunt umpluți cu Duhul Sfânt în domeniul al doilea, dar în suflet ei nu sunt nici măcar născuți din nou pentru că lipsește sămânța. Și aceasta este diferența între fecioarele înțelepte și fecioarele neînțelepte.

La ce bun semnele și minunile, la ce bun o ungere? DOMNUL a spus în predica de pe munte că ploaia cade peste cei buni și peste cei răi, soarele strălucește peste cei drepti și peste cei nedrepti, toate lucrurile de pe câmp primesc același soare și aceeași ploaie. Dar e vorba numai despre sămânță. Numai sămânța care a fost semănată poate să răsară. Și acum ajungem la cel mai important punct: prima dată, noi, ca adevărați credincioși, suntem născuți din nou la o nădejde vie. Deci, nașterea din nou are loc înaintea umplerii cu Duhul Sfânt. Noi știm toți, am experimentat-o și am văzut-o în anii '70 și ce a venit peste noi după aceea. Oamenii erau unși, pe de o parte, dar pe de altă parte nu erau născuți din Dumnezeu. Apoi a venit momentul când ura, invidia și dușmănia au răbufnit și omul vechi a ieșit la iveală din nou așa cum era.

În Vechiul Testament ni s-a promis: „Eu voi face un legământ nou cu voi. Vă voi da o inimă nouă, un duh nou, o viață nouă și voi locui și voi umbla în mijlocul vostru, Eu voi fi Dumnezeuul vostru”. Biserica este moștenirea DOMNULUI, turma răscumpărată cu sânge pentru care DOMNUL nostru a plătit prețul pe crucea de la Golgota. Noi suntem răscumpărați, suntem proprietatea lui Dumnezeu. Cu aceasta, trecutul și starea de pierzare s-au încheiat. Suntem mântuiți, am primit iertarea și neprihănirea prin credință. Apoi Cuvântul cade precum o sămânță în inima noastră, după care sămânța răsare, iar viața nouă a lui Isus Hristos se descoperă în noi.

Ne întoarcem încă o dată la cuvântul din Psalmul 74: „*Adu-Ți aminte de poporul Tău (adunarea, Biserica Ta), pe care l-ai câștigat odinioară, pe care l-ai răscumpărat ca seminție a moștenirii Tale*”. Suntem noi conștienți de asta? În Psalmul 79, citim de la v. 1: „*Dumnezeule, au năvălit neamurile în moștenirea Ta, au pângărit Templul Tău cel sfânt și au prefăcut Ierusalimul într-un morman de pietre. Trupurile neînsuflețite ale robilor Tăi le-au dat să le mănânce păsările cerului...*”. Avem, în principal, primul verset: „*O, Dumnezeule!*” Un strigăt al inimii! „*Dumnezeule, au năvălit neamurile în moștenirea Ta, au pângărit Templul Tău cel sfânt.*” În acea vreme Antiohus a făcut ceva foarte rău, sacrificând un porc pe altarul templului pentru a-L batjocori pe Dumnezeu peste măsură, pentru a-L huli pe Dumnezeu foarte rău, pentru că Dumnezeu a dat Israelului pe drumul lui porunci referitoare la mâncăruri și băuturi. Aici citim: „*Dumnezeule, au năvălit neamurile în moștenirea Ta, au pângărit Templul Tău cel sfânt*”. Ce a devenit Biserica după timpul apostolilor? Păgânii (neamurile) s-au furișat înăuntru, a urmat conciliu după conciliu, tot ce era divin a fost desființat, totul a fost înlocuit. Învățătura apostolilor nu mai exista, ci era doar ce s-a hotărât în concilii.

Rămâne, însă, pentru veșnicie, ce a spus DOMNUL în Matei 16: „*Eu voi zidi Biserica Mea și porțile locuinței morților nu o vor birui*”. O puteți citi în Matei 16 de la v. 15 la 20. Aici avem o cheie, avem acces la felul cum se întâmplă. Prima dată e descoperirea. Oamenii spun asta și ailaltă. Întrebarea era: „*cine spun oamenii că sunt Eu?*”. „*Unii spun că ești Ieremia sau unul din profeți.*” „*Dar voi cine spuneți că sunți?*” Apoi a venit descoperirea, răspunsul, iar Simon Petru a spus: „*Tu ești Hristosul, Fiul Dumnezeului celui viu*”. Ai tu descoperirea? Cred că da. Atunci spune doar „*amin!*” Noi avem această descoperire că Isus Hristos este Fiul Dumnezeului celui viu. Noi am primit înfierea în Fiul lui Dumnezeu, împlinindu-se ce este scris în Evrei: „*după ce i-a dus pe mulți fii la slavă*”. Fiul lui Dumnezeu a plătit prețul pentru toți fiii și fiicele lui Dumnezeu pe crucea de la Golgota și ne-a dat înfierea. Numai după asta urmează: „*nu carnea și sângele ți-au descoperit lucrul acesta, ci Tatăl Meu care este în ceruri*”.

După această puternică descoperire citim: „*Și Eu îți spun: Tu ești Petru...*”. Noi am vorbit despre asta de câteva ori deja. Avem într-adevăr două cuvinte diferite. Unul este *petros*, iar celălalt este *petra*. Oricine le poate căuta în orice enciclopedie. DOMNUL nostru a spus lui Petru: „*Tu ești petros!*”, dar Biserica o voi zidi pe *petra*. Isus Hristos este stânca pe care a fost zidită Biserica, pe descoperirea lui Isus Hristos. Și numai după asta se spune: „*Îți voi da cheile Împărăției cerurilor, orice vei lega pe pământ va fi legat în ceruri și orice vei dezlega pe pământ va fi dezlegat în ceruri*”. O autoritate divină absolută bazată pe descoperirea pe care a dat-o DOMNUL! Prin asta a preluat răspunderea înaintea Dumnezeului Atotputernic.

Citim apoi în 1 Timotei 3, despre Biserica Dumnezeului celui viu care este stâlpul și temelia adevărului. Nici un amestec, ci un material curat și sfânt pentru zidire, fii și fiice ai lui Dumnezeu. 1 Timotei 3.15: „*Dar dacă voi zăbovi, să știi cum trebuie să te porți în Casa lui Dumnezeu, care este Biserica Dumnezeului celui viu, stâlpul și temelia adevărului*”. Putem merge din verset în verset. Biserica lui Dumnezeu este stâlpul și temelia adevărului. Ea poartă Cuvântul lui Dumnezeu. Ce mare privilegiu! Ce scop înalt! Ce chemare înaltă! Spuneți-mi: a fost o chemare mai înaltă decât cea destinată pentru Biserica lui Isus Hristos, de a fi purtătoarea Cuvântului lui Dumnezeu? Nu a răstălmăcirilor, ci a CUVÂNTULUI, a CUVÂNTULUI ORIGINAL. Oamenii să spună ce vor, noi suntem purtători ai Cuvântului lui Dumnezeu în acest timp. Cu asta, noi avem o responsabilitate înaintea lui Dumnezeu, ca Biserică. Apoi, citim în 1 Corinteni 12.27, că Dumnezeu a pus în Biserică diverse slujbe și îndatoriri.

Apoi ajungem la punctul care privește reșezarea și restituirea tuturor lucrurilor. Dacă credem că Dumnezeu ne-a trimis mesajul, că în Biserica Noului Testament totul trebuie adus înapoi la sfârșit așa cum a fost la început, atunci aici avem exemplul: botezați de un singur Duh într-un singur trup și numai în Trupul lui Isus Hristos sunt slujbele și darurile la lucru, în armonie, și mereu pentru zidirea Bisericii lui Isus Hristos, DOMNUL nostru.

Aceasta o avem aici, în 1 Cor. 12, de la v. 4, în deosebi și continuă spunând că fiecare om îi este dat un dar, o slujbă de la Dumnezeu, datorită aceluiași Duh. Frați și surori, noi trebuie să fim în așteptare, să știm că Dumnezeu ne-a promis aceste lucruri, acestea sunt pentru noi, sunt proprietatea noastră pentru că Biserica va fi la sfârșit așa cum a fost la început. În același capitol, 1 Cor. 12, avem de la v. 27 cuvintele: „*Voi sunteți Trupul lui Hristos, și fiecare în parte, mădulele lui. Și Dumnezeu a rânduit în Biserică, întâi, apostoli; al doilea, profeți; al*

treilea, învățători; apoi pe cei ce au darul minunilor". Noi trebuie să începem să ne rugăm cu adevărat: „Doamne iubit, Ioan a spus despre sine că botează cu apă spre pocăință, dar Cel ce vine după mine vă va boteza cu Duhul Sfânt și cu foc”. Noi, ca Trup al DOMNULUI, trebuie să fim uniți, să fim modelați împreună ca o unitate divină în Duhul și prin asta să fie la dispoziția DOMNULUI.

Apoi avem cuvântul din Efeseni 4, foarte bine cunoscut tuturor, conform căruia slujbele din Biserică sunt date cu scopul ca toți să fie pregătiți și să ajungă la statura de om desăvârșit și potrivit pentru slujbă. Începe cu Efeseni 4.11 și merge până la v. 16, unde scrie despre ce a dat DOMNUL pentru zidirea Bisericii. E pentru noi și poate fi experimentat de noi, prin harul Său. Citim de la v. 13: *„până vom ajunge toți la unirea credinței și a cunoștinței Fiului lui Dumnezeu, la starea de om mare, la înălțimea staturii plinătății lui Hristos”*. Rezultatul acestui cuvânt apare în versetul 14: *„ca să nu mai fim copii, plutind încoace și încolo, purtați de orice vânt de învățătură, prin viclenia oamenilor și prin șiretenia lor în mijloacele de amăgire”*. Frați și surori, trebuie să spunem că în ultimele adunări am citit din predicile fratelui Branham, iar azi am adus cu mine predica *Schimbă Dumnezeu sensul Cuvântului Său?*.

În această predică fratele Branham subliniază că Dumnezeu rămâne mereu la ce a hotărât, la ce a promis și a spus. Este de neschimbat, dar el spune că încă de la început au existat două semințe diferite. Ambele semințe au zidit un altar, ambele se închinau aceluiași Dumnezeu, dar erau două semințe diferite. Citesc din pagina 12: *„Își schimbă Dumnezeu sensul Cuvântului Său? Poate El spune ceva, după care să spună că îi pare rău că a spus-o? Este imposibil. Ce a spus Dumnezeu este valabil în veci. Își poate Dumnezeu retrage Cuvântul după ce l-a exprimat?”*. Nu. El nu poate să îl retragă și nici nu trebuie să retragă ceva. Acesta este Cuvântul neschimbător, ce a spus Dumnezeu în Cuvântul lui rămâne veșnic. Apoi citim: *„Israel din Vechiul Testament este un simbol al Bisericii Noului Testament, ieșind din lume, mergând spre Canaan”*. Bineînțeles, noi toți am ieșit din lume, am părăsit calea largă și Îl putem urma pe DOMNUL.

Urmează niște puncte pe care fratele Branham le menționează, făcând unele comparații. Citesc din pagina 14: *„Vedem că de fiecare dată când se întâlnesc aceste duhuri firești și spirituale ale Bisericilor și organizațiilor există întotdeauna o ciocnire”*. Așa cum a fost atunci cu Cain și Abel, Ismael și Isaac, Esau și Iacov. *„Pentru că vedem că acolo este o invidie, iar aceasta produce imitații, comparații firești”*. Și apoi, fratele Branham ajunge la miezul problemei: *„Precum Cain și Abel, care a adus lui Dumnezeu o jertfă mai bună decât Cain, iar Dumnezeu a confirmat jertfa lui Abel, coborând și primind jertfa lui. Aceasta a cauzat invidie în Cain. Și pentru că el era invidios pe fratele lui, l-a ucis”*. Și aici trebuie să fim atenți, să fim în gardă ca nimic să nu se ridice în noi.

Și continuă: *„Aceasta s-a ivit la început atunci când cel firesc s-a întâlnit cu cel duhovnicesc, deși Cain și Abel s-au închinat aceluiași Dumnezeu, ambii au zidit același fel de altar”*. Să fim cinstiți, toată lumea creștină este credincioasă în ochii ei, servicii religioase se desfășoară pretutindeni pe pământ, toți au aceeași Biblie, toți se roagă, dar cine își aduce aminte de cuvintele DOMNULUI nostru din evanghelia lui Ioan, cap. 4. 24: *„Dumnezeu caută închinători care Îl se închină în Duh și Adevăr”*? DOMNUL a spus că atunci când ne rugăm să nu spunem multe cuvinte. Fratele Branham spune aici: *„El a adus un miel, și Dumnezeu l-a primit. Abel a făcut asta prin credință, prin descoperire. Nu există nicio altă cale. Nu carnea și sângele ți-au descoperit aceasta, ci Tatăl Meu care este în ceruri”*. Într-adevăr, credința adevărată este o descoperire care vine de la Dumnezeu și ne duce înapoi la Dumnezeu.

Fratele Branham continuă: *„În acel timp Biblia nu era scrisă. Vedeți, deci, că originea neprihănirii este adevărul descoperit al lui Dumnezeu, și întreaga Biserică a Dumnezeului celui viu este zidită pe asta”*. Nu doar adevărul pe care îl citim fără să îl primim descoperit, ci Cuvântul viu, descoperit, ca adevăr divin, descoperit ție și mie. Citim mai departe: *„Observați că Abel a oferit prin credință în Dumnezeu o jertfă mai bună, în timp ce credinciosul firesc a crezut că este vorba despre lucrarea mâinilor lui și a adus niște fructe frumoase ca jertfă, dar Dumnezeu nu a acceptat-o”*.

Fratele Branham mai face o comparație cu Avraam, cu Moise, cu ceea ce a fost deja în Vechiul Testament, cum Core, Datan și Abiram s-au răsculat împotriva lui Moise, cum una a condus în alta, iar în poporul lui Dumnezeu au apărut mereu noi probleme din cauză că acolo erau două linii diferite. Apoi fratele Branham spune: *„atunci când Isus și Iuda s-au întâlnit, a avut loc o ciocnire. Unul era Fiul lui Dumnezeu, celălalt, (scuzați-mă, dar așa spune fratele Branham aici) era fiul lui Satan. Precum la Cain și Abel, a fost o ciocnire când s-au întâlnit”*. Da. Ajunge apoi la Esau și Iacov și merge așa mai departe. Apoi spune în pagina 17: *„a făcut ca întotdeauna cel firesc să îl urască pe cel duhovnicesc, pe Cain să îl urască pe Abel, pe Core să îl urască pe Moise, pe Iuda să îl urască pe Isus și așa mai departe. Aceasta face ca cel firesc să îl urască pe cel duhovnicesc, așa cum Cain l-a urât pe Abel la început”*. Urmează ceva foarte special: *„și încearcă să îi distrugă”*. E vorba de distrugere. Întotdeauna. Dușmanul vine întotdeauna ca să distrugă. DOMNUL vine întotdeauna ca să avem viața din belșug, vine să zidească.

Aici citim: *„Ei au încercat să distrugă influența, să distrugă totul”*. Eu sunt sincer: până acum nu mi-a venit nici un gând să urăsc sau să fac rău vreunui om. De ce aș face-o? Bineînțeles că noi toți depindem de harul lui Dumnezeu. De ce să urăști? Nici nu știu cum se face asta? Știți voi cum se face asta? Eu nu știu. Sunt sincer, nu știu cum urăște cineva, cum ar putea urî. Nu știu cum se face asta. Ura și invidia au apărut mereu când partea cealaltă a văzut că Dumnezeu a binecuvântat și cumva a ieșit la iveală că oamenilor nu le-a plăcut aceasta. Și ei zideau un altar, aduceau o jertfă, o închinare, rugăciune. Pentru unii vine răspunsul, iar pentru alții nu.

Frați și surori, noi am ajuns în acel moment în care am înțeles că nu găsim nicio recunoaștere în vreo biserică de pe pământ. Și așa cum a scris Pavel în Galateni 1.11: „dacă aş mai căuta să plac oamenilor, atunci buna plăcere a lui Dumnezeu nu ar mai fi peste mine”. Ce este Biserica? Este locul de manifestare a lui Dumnezeu. Ea are cea mai înaltă chemare care există pe pământ. Aceasta i-a fost dată Bisericii Dumnezeului Celui Viu. Aceasta este sarcina noastră, misiunea noastră. Aici, în această predică, se poate citi mai departe cum fratele Branham spune de multe ori despre ce e vorba, și anume că noi am primit sămânța corectă în noi, prin care omul cel nou vine la viață, făcut după asemănarea lui Dumnezeu, în adevăr, neprihănire și sfințire, după cum scrie în Efeseni 4. Nici un amestec, ci fii și fiice ai lui Dumnezeu, așa cum a fost gândit și hotărât de către Dumnezeu.

Deci, după ce am primit toate aceste învățături și după ce am primit toate aceste binecuvântări divine, în noi se naște o dorință puternică ca Dumnezeu să vină la dreptul Lui în viața noastră, în mijlocul nostru, ca Dumnezeu să vină la dreptul Lui cu adevărat, ca toți să își ocupe locul/poziția conform Cuvântului lui Dumnezeu. Surori scumpe, voi cunoașteți felul în care fratele Branham le-a arătat și surorilor locul pe care Dumnezeu li l-a rânduit. Am spus aici recent că nimeni nu poate fi mai mulțumitor decât surorile și soțiile pentru că Dumnezeu a dat răspunderea soțului. Încă este scris că Dumnezeu este capul lui Hristos, iar bărbatul este capul femeii. O puteți citi în 1 Cor. 11. Noi avem cu adevărat ordinea divină stabilită în Sfintele Scripturi. Noi credem că și în acest punct DOMNUL ne poate ajuta pe toți, trebuie să ne ajute pentru a nu mai avea loc devieri care aduc rușine asupra Numelui DOMNULUI, ca toți cei care doresc acum să fie botezați cu Duhul Sfânt să primească o inimă nouă și o viață nouă. Darurile și slujbele sunt împărtășite numai într-o armonie divină și numai așa pot servi poporului lui Dumnezeu.

Toți cunoaștem Scriptura suficient de bine. În zilele apostolilor, darurile și slujbele lucrau împreună. Ele aparțineau una de alta. Este scris, de exemplu, că profeția este pentru mângâiere și sfat. Și versetul continuă, în 1 Cor. 14. Apoi am văzut cum oamenii au părăsit căile lui Dumnezeu, iar voința proprie – voia personală – s-a strecurat înăuntru, și prin voia personală se întâmplă lucruri groaznice pe pământ. Primul lucru groaznic lucru s-a petrecut în ceruri. Se poate citi despre căderea lui Lucifer. Este scris în Isaia și Ezechiel că el a vrut să își impună voia proprie. După asta a venit căderea care a cauzat totul. A tras de partea lui a treia parte din îngeri care erau sub influența lui.

Aici este esența, frați și surori. Noi am trăit asta și aici, în locul acesta. Voia proprie cauzează distrugere și trage oamenii în ea. Îi trage după ea. Apoi apare ura și dușmănia. Și, de aceea, este și avertizarea să rămânem în Cuvânt, în DOMNUL, și să fim atenți ca să nu mai fie o voință proprie, ci „doar voia Ta, o, Doamne”. Nu am vrut să o spun aici, dar noi am trăit ani de binecuvântări cerești în acest loc până când voia personală a răzbătut producând o distrugere cum nu am mai întâlnit. V-am mai citit eu aceste lucruri și vreau să o fac astăzi pentru ultima dată. Sunt lucruri din vremurile frumoase, binecuvântate, când slujbele și darurile slujeau împreună sub călăuzirea Duhului Sfânt la zidirea Bisericii și erau o binecuvântare pentru ea.

Am aceste lucruri înaintea mea. Le am scrise aici. Erau lucruri care ni s-au spus ca „așa vorbește DOMNUL” în acel timp. Citesc: „Poporul Meu, ascultați Vocea Mea în acest timp! Voi trăiți într-un timp glorios și minunat. Eu adaug din toate țările, mădular după mădular, ca pietre de preț, le unesc și le adaug Miresei Mele, nu pentru slava unui om” (15 august 1970). „Iată, Așa Vorbește DOMNUL: poporul Meu, am pus în mijlocul vostru piatra din capul unghiului, temelia a ieșit foarte clar la iveală, Eu vegheam cu gelozie asupra lucrării Mele și nu am permis ca granițele să fie mutate” (1 noiembrie 1972). „Iată așa vorbește DOMNUL: „Poporul Meu, voi sunteți cu adevărat cei care ați auzit Mesajul Vulturului, voi sunteți aceia care ați auzit Cuvântul îngerilor, Evanghelia Mea veșnică de dinaintea întemeierii lumii. Iată, voi sunteți poporul, turma care va vedea punerea pietrei de încheiere și voi veți ajunge la desăvârșire”.

Știm cu toții că fratele Branham a vorbit despre piatra de încheiere, cea din vârf. Ea va fi pusă ultima în strigătele de bucurie „îndurare, îndurare cu ea!”. Apoi continuă: „Așa vorbește DOMNUL: sfinții Mei, Mireasa Mea adunată în acest loc unde mi-am ridicat locașul cel sfânt”. Lucruri frumoase s-au spus! „Eu v-am vorbit și în trecut că voi aduce perle din diferite țări pentru slava Mea, pentru gloria crucii Mele și nu pentru gloria unui om și voi vedeți împlinirea acestor lucruri în acest loc pentru că mi-am întins curcubeul, am vorbit neamurilor, mi-am binecuvântat Mireasa, mi-am descoperit Cuvântul dat din sfântul Meu locaș (7 septembrie 1975). Și ultimul: „Iată, așa vorbește DOMNUL: poporul Meu, fiți tari în acest ceas, căci iată, harul Meu este cu voi și am planificat acest ore și zile. Harul Meu este cu voi și vă cercetez mereu. O, dacă ochii voștri ar fi deschiși ca să vedeți curcubeul legământului Meu întins peste acest loc tot timpul. Sunt cu voi și în stâlpul de nor și Mi-am așezat tabăra peste această platformă. Eu sunt cu voi” (15 aprilie 1976).

De ce am spus adineauri ce am spus? Cu mare durere, poate pentru ultima dată, dar cu mare durere. Apoi a venit ceasul și ziua când din această gură nu mai vorbea DOMNUL, ci, deodată, au ieșit cuvintele „distrugere și iarăși distrugere”. Și când s-a întâmplat asta? Când a avut loc părăsirea Bisericii. Și spun aici, ca un avertisment pentru toată veșnicia: dacă cineva părăsește Biserica, acela se desparte de Dumnezeu, se desparte de călăuzirea Duhului Sfânt. Darurile trebuie să fie folosite întotdeauna în Biserică. Niciodată în afara ei. Niciodată în afara Bisericii, ci întotdeauna – și o mai spun o dată – întotdeauna doar în Biserică, pentru că Dumnezeu a dat și a pus darurile în Biserică.

Frați și surori, noi privim înapoi la anii '70, '80, '90 și la timpul în care am ajuns. Și acum, țineți-vă bine pe scaun, nu vreau să spun mult, dar trebuie să o spun. Pentru că recent lucrurile din 1979 au fost agitate/stârnite,

trebuie să spun foarte clar, fără să intru în detalii, că aceeași persoană prin care Dumnezeu vorbea, în momentul în care Dușmanul a pus stăpânire pe ea, a avut curajul să vină în birou și să smulgă din caiet cele 82 de profeții vorbite de-a lungul timpului. Le-a rupt în bucăți și le-a aruncat la coșul de gunoi. Nu vreau să spun mai multe, dar o spun încă o dată că în momentul când cineva – fie el cel mai mare purtător de daruri, fie el unul mai uns ca nimeni altul – în momentul când își aduce voia lui la suprafață, cu gândurile și căile lui, în acel moment totul este prea târziu. Lucifer a fost cel uns, avea mai mult de spus decât Gavril și Mihail, și are chiar și azi domeniul lui în care vrea să distrugă totul.

Apoi a venit marele necaz ca urmare a despărțirii de Biserică. După despărțirea de Biserică a venit și afirmația: „Aici totul s-a terminat, totul s-a terminat!”. Apoi, oamenii au fost trimiși acasă. Au urmat acuzații false așa cum nu s-au mai auzit înainte pe pământ. Da. De ce au venit, căci înainte totul era numai soare și cer senin? În momentul când această persoană lucra cu de la sine putere și ura și vrăjmășia au ieșit la iveală, atunci a venit distrugerea.

Spun asta cu teamă înaintea lui Dumnezeu: dacă noi așteptăm ca Duhul Sfânt să se reverse, atunci puneți-vă la inimă, frați și surori: nicio cale proprie de acum încolo, nicio voie proprie de aici înainte, neluând darurile în mâinile voastre, ci predându-vă pe voi înșivă lui Dumnezeu ca El să lucreze cu voi și cu darurile, care să fie la dispoziția DOMNULUI, conform cuvântului biblic: „*Fiul nu poate face nimic de la Sine. El nu face decât ce vede pe Tatăl făcând. Și tot ce face Tatăl, face și Fiul întocmai*”.

Nu ar trebui să spun asta aici, dar o spun, totuși, pentru că recent am fost acuzat de acest lucru. Nici nu ar trebui de fapt ca cineva să pronunțe acest cuvânt aici, în față, dar aceeași persoană care a dat aceste profeții, a luat avionul spre Tucson, Arizona, în iulie 1979, și a dat fratelui Green „descoperirea” că bărbatul acela din Krefeld, care își spune om al lui Dumnezeu, este homosexual. Aceeași persoană care a rupt cele 82 de profeții ale ei, le-a rupt în bucăți și a râs: „Totul s-a terminat, distrugerea a reușit”. Ea a dat fratelui Green „descoperirea” ca bărbatul din Krefeld este homosexual.

În 27 septembrie 1979, fratele Green și încă un frate au scris o scrisoare tuturor fraților din Mesaj, avertizându-i în ce mă privește și întrebându-se dacă fratele Frank mai trebuie primit. Așa a început defăimarea [discreditarea, distrugerea reputației] și nici un cuvânt nu a fost retras până în ziua de azi, continuând să fie răspândit în același fel. Am spus-o cu scopul ca voi să știți că Satan este un ucigaș încă de la început, iar cei care se pun la dispoziția lui nu fac decât distrugere.

Mai avem 10 minute. Versetul pe care Satan i l-a răsucit acestei femei este scris în 1 Corinteni 7.10 și 11, în special: „*Celor căsătoriți le poruncesc eu, ci DOMNUL, ca nevasta să nu se despartă de bărbat. Dacă este despărțită, să rămână nemăritată sau să se împace cu bărbatul ei. Și nici bărbatul să nu-și lase nevasta*”. Acest verset spune foarte clar și mărturisește că „dacă ea este deja despărțită, să rămână așa cum e”. Nu scrie că dacă se desparte după anul 1979, ci scrie că dacă în acel moment ea este deja divorțată, atunci să rămână necăsătorită, nu să spună: „Aaa, păi Pavel a spus că pot să mă despart de tine”. Pavel nu a spus nicidecum că ea se poate despărți, ci că dacă este deja despărțită, atunci să rămână așa cum e. Un singur cuvânt răsucit, așa cum s-a întâmplat în Grădina Eden. Doar un singur cuvânt a fost răsucit și totul s-a întâmplat deja.

Frați și surori, am spus asta pentru ca voi să înțelegeți povara mea care e în legătură cu Trupul DOMNULUI, cu Biserica lui Isus Hristos, cu chemarea afară. Eu nu cer un drum presărat cu trandafiri, dar nu am meritat ca aceste lucruri să fie răspândite încoace și încolo. Dar Dușmanul este acela care dorește să cauzeze o distrugere după alta. Aceasta este slujba lui. DOMNUL nostru a venit ca să avem viața din belșug. Și ca să aveți o noapte albă, vă spun următoarele: în 11 ianuarie 1997, această persoană a pretins că a auzit o voce puternică despre care spunea că este vocea lui Dumnezeu, și ea îi spune fiicei celei mari: „Pentru că nu te-ai despărțit de el atunci, de aceea te despart eu acum de el, și tu vei trăi”.

Fiica cea mare avea cancer și nu arăta bine deloc. Sugestia a fost să se despartă de soțul ei ca ea să se facă bine și să trăiască. Dar asta nu a fost de ajuns, vindecarea de cancer nu a avut loc, iar lucrurile au mers din ce în ce mai rău. S-a făcut cererea expresă de divorț, un divorț rapid, pe care a înmănat-o avocatului în iulie 1997. Apoi s-a întâmplat ceva groaznic. S-a spus: „Pentru că nu te-ai despărțit și pentru că nu te-ai însămănțosit, tu trebuie să te desparti ca să te faci bine”. S-a stabilit un divorț urgent pe data de 18 noiembrie 1997, dar soțul nu s-a prezentat în mod intenționat, pentru că nu dorea divorțul și, iată, în decembrie fiica a murit de cancer limfatic. Soțul ei a aflat doar la patru zile după aceea.

Vă spun aceste lucruri pentru a vă arăta cruzimea Satanei, iar când el ia o ființă umană sub stăpânirea lui, atunci totul s-a terminat. Totul s-a terminat! Cei patru copii ai acestui bărbat pretind și cred că mama lor a murit pentru că tatăl lor nu a vrut să divorțeze. Atât de departe au ajuns lucrurile! Am spus-o aici pentru prima dată așa de clar. Frați și surori, eu mai avertizez o dată în Numele lui Isus Hristos, DOMNUL nostru: tot ce face Dumnezeu trebuie să aibă loc în Biserică. Darurile și chemările nu sunt lucruri private, ci aparțin de Biserica Dumnezeului Celui Viu. Nicio cale proprie, nicio voie personală, ci „Tu, O, Doamne, să decizi!”.

Haideți să facem un sumar al celor spuse. Dumnezeu are o Biserică pe pământ, dar Satan a cerut să ne cearnă precum grâul. Satan lasă toate neamurile în pace, dar îi atacă pe copiii lui Israel. Satan lasă în pace toate bisericile, dar atacă Biserica lui Isus Hristos, DOMNUL nostru. Să facem deosebirea, și fratele Branham a spus foarte clar în această predică că atunci când aceste două semințe se întâlnesc are loc o ciocnire. Cine este din

Dumnezeu, ascultă cuvintele lui Dumnezeu și primește ce a spus El în Cuvântul Său. El nu se lasă orbit de defăimări. Cine este din Dumnezeu nu ascultă acuzații false, ci ascultă ce a spus Dumnezeu în Cuvântul Său.

Frați și surori, mă gândesc că voi înțelegeți întrucâtva despre ce e vorba când îl vedeți pe fratele Frank aici în față. Nu călătoriile, nu cele 21 de adunări ținute în Africa sau călătoria din țară în țară și din oraș în oraș, nu despre astea e vorba. Dumnezeu mi-a dat o bună condiție fizică, o rezistență. E vorba despre durerea, necazul din Biserică. Nu doresc doar chemarea afară, ci și curățirea, pregătirea, trăirea, vreau ca Dumnezeu să intre în dreptul Lui cu fiecare din noi și ca voia lui Dumnezeu să se facă prin har. Dar dacă cineva face ceva care nu e bine în fața lui Dumnezeu, atunci avem un Mare Preot care mijlocește pentru noi. Așa este scris. Dar oricine păcătuiește cu voia, urmărind un scop, atunci s-a terminat cu tihna. Acolo se împlinește Evrei 6 și Evrei 10. Oricine păcătuiește cu voia nu mai are parte de milă.

Dar pentru că trăim încă în timpul de har, toți, în special cei care au fost afectați, influențați – și o spun aici, sper, pentru ultima dată – toți care s-au supus Dușmanului, s-au supus influenței lui, pe aceia i-a tras după el. Ori una, ori alta. Oricine nu rămâne sub influența divină, ci se așează sub influența rea în ceasul decisiv, acela este târât departe și el trebuie să vină și să mărturisească aceasta înaintea lui Dumnezeu și în acest loc. Dacă e persoana principală sau oricine găsește har înaintea lui Dumnezeu, trebuie să vină în acest loc cu un sac cu cenușă și să se pocăiască și să-și ceară iertare înaintea întregii Biserici și înaintea lui Dumnezeu. Numai atunci poate avea loc un nou început.

Frați și surori, toți credem că revenirea lui Hristos este foarte aproape. E necesar ca noi să devenim o inimă și un suflet. Să nu fie oameni aici în adunare sau în alte locuri care se gândescă: „aa, aici el stă în față și predică, dar nu e el vinovat de asta și ailaltă?”. Frați și surori, să avem grijă ce gânduri avem, ca Dumnezeu să ne poată vorbi într-adevăr prin Cuvântul Său și prin Duhul Său. DOMNUL are o Biserică și, așa cum am citit, Dușmanul a intrat și a produs distrugeri, lăsând haos în urmă. În același timp, vedem că Dumnezeu a chemat, că El zidește și că toate ajung la starea unde dorește El să fie și o vedem în roadele pe care le-a adus.

Să o mai spunem o dată înainte de a încheia: noi am preluat răspunderea înaintea lui Dumnezeu. Dușmanul i-a ucis pe toți profeții și toți oamenii trimiși de Dumnezeu au fost omorâți cu pietre și respinși. Dacă nu ar fi același lucru și azi, atunci nu ar fi bine cu noi. Dar pentru că noi nu ne potrivim în această lume, el trebuie să facă totul pentru a ne distruge, dar DOMNUL este Biruitorul de la Golgota, a Lui este biruința, a Lui este puterea în toată veșnicia, iar porțile Locuinței Morților nu vor birui Biserica. Isus Hristos, DOMNUL nostru, va avea o Biserică fără pată și fără zbârcitură. La urcarea ei, pârașul ei va fi aruncat jos. Așa scrie în Apocalipsa 12. Apoi, el se aruncă asupra celor rămași în urmă.

Frați și surori, a Dumnezeului nostru să fie lauda și slava! Eu Îi mulțumesc că m-a păstrat până acum, că m-am păzit în harul Lui. O spun din inimă: amintiți-mă în rugăciunile voastre. Noi purtăm împreună răspunderea. Sau nu e așa? Toți. Fiecare dintre noi. Și El care a început va și desăvârși până în ziua glorioasă a revenirii Lui. Lăudat și slăvit să fie Numele Lui! Mulțumiri DOMNULUI pentru puterea sângelui Său, noi suntem răscumpărați, acuzatorul fraților trebuie să plece. Cine va ridica pâra împotriva aleșilor lui Dumnezeu? Isus Hristos este aici. El îi socotește neprihăniți. Și pe cei pe care i-a socotit neprihăniți i-a și proslăvit. Purtați împreună cu mine ocară DOMNULUI, apoi ne vom bucura împreună când vom ajunge la DOMNUL, mulțumindu-i că ne-a ajutat, că ne purtat prin toate și împreună vrem să Îi dăm slavă. El va face toate lucrurile bine! Binecuvântat să fie Numele lui minunat! Ne ridicăm pentru rugăciune. Frate Russ, vino și roagă-te cu noi.

Tată ceresc, vreau să Îți mulțumesc din toată inima. Tu ne-ai dat ajutorul, ne-ai purtat prin toate, Îți mulțumim pentru Cuvântul Tău sfânt și descoperit, pentru voia Ta sfântă pe care ne-ai descoperit-o. Tu vei distruge lucrările Satanei și vei încheia lucrarea Ta până în ziua glorioasă a revenirii Tale! A Ta este victoria, puterea și slava în toată veșnicia! Satan este un mincinos! Satan este învins! Biruința lui Dumnezeu se descoperă în Numele sfânt al lui Isus! Haideți să cântăm *Isus este Biruitorul*.